

Sådan får du evigt liv

Kristendommen har to helt selvfølgelige forudsætninger.

Den første selvfølgelige forudsætning er, at vi mennesker ikke er dyr, som kun er skabt til at tilfredsstille vore fysiske behov. Nej, vi er skabt til noget uendeligt meget højere, nemlig til evigt liv.

Dvs. at der findes en anden verden uden for og over den verden, vi lever i. En verden som er evig. Og hertil hører også det for os næsten uforståelige, at der findes en anden tid og en anden tidsoplevelse end vores, nemlig evighedens tid. Og evighed er ikke en tid der bare er lang, evighed er noget helt andet. Noget vi ikke kan forstå men kun ane. Noget som er langt mere virkeligt og fysisk end vores verden.

Kristendommens anden forudsætning er, at vi mennesker på forhånd ikke fortjener at komme ind i Guds evige rige. Der er noget ved os som gør, at vi ikke kan komme ind i denne anden verden. Det er det, som hedder arvesynden. Uden arvesynden var vi allerede nu udødelige og frelste. Forudsætningen for frelsen er jo, at der er noget vi skal frelses fra, nemlig synden og døden.

Det er kristendommens to forudsætninger. Og disse 2 forudsætninger har de fleste mennesker gennem historien været enige om.

Stort set alle mennesker gennem tiderne har vidst, at mennesket er skabt til noget højere end denne verden. Dvs. at mennesket er noget meget større og vigtigere end et dødeligt dyr.

Når vi derfor lever i denne verden, hvor døden hersker, så må der være sket et fald. Det er det, vi i kristendommen og jødedommen kalder syndefaldet. Synden forhindrer mennesket i at komme ind i Guds Rige.

Derfor trænger mennesket til at blive retfærdiggjort. Spørgsmålet er blot, hvordan dette skal ske? Hvordan kan vi komme ind i Guds Rige?

Det var der også en god og from jøde ved navn Nikodemus som spurgte Jesus om. Jesus svarede: ”Sandelig, sandelig siger jeg dig: Ingen kan se Guds rige hvis han ikke bliver født på ny.“

Det drejer sig altså i første omgang ikke om at gøre noget, men om at blive noget. Det handler ikke om noget, mennesket kan gøre, men om det Gud i Jesus Kristus gør ved os. Ved dåben og ved nadveren dør vi med Kristus og genfødes med ham.

Selv et så godt og retskaffent menneske som Nikodemus skal rammes af det evige mørke, hvis han ikke bliver født på ny.

Dette betyder naturligvis ikke, at vi skal lade være med, ligesom Nikodemus, at stræbe efter at være gode og retfærdige mennesker, thi det er tværtimod Guds første krav til os, men det betyder, at selvom vi er nok så retskafne, så vil vi ikke derved gøre os fortjent til Guds Rige.

I stedet for at stole på ens egne gerninger skal man stole på Gud og tro på, at når vi i den hellige gudstjeneste beder Gud om at blive født på ny, så er han i sin Helligånd allerede til stede og gør genfødselen til virkelighed for os.

Hvor åndens tale lyder i Hans hellige kirke på jorden, i Hans hellige dåb og Den hellige Nadver, dér er Guds ånd til stede og dér kan vi frimodigt stole på at vi bliver retfærdiggjort ved Guds gerning for os i Jesus Kristus. Ved Jesu fødsel i stalden, hans offerdød på korset, hans opstandelse fra de døde og hans komme til os i sin kirke på jorden skænkes os det evige liv.

Uden for Jesu Kristi kirke findes ingen frelse, uden for kirken findes intet evigt liv.

Men i Helligåndens Kirke har vi i Gudstjenesten allerede det evige liv.

